

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Mvndvs Et Mvndi Partes, Divinæ Bonitatis Ac Ivstitiæ
Præcones**

Stengel, Georg

Ingolstadt, 1645

§. 14. Iudæos à templo restaurando terræ motu, alijsq[ue] magnis
prodigijs impeditos esse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52365)

508. *Cáp. XVIII. Terra mala, & præcipue
ciet. Nam etiam noua legis lator, sabbati, spi-
ritalis cultor, sacrificiorum æternorum ami-
stes, regni æterni æternus dominator, quaren-
dum an iam venerit, necne; vel venturus
adhuc speretur? E Prophetis omnibus con-
stat, venturum fuisse; nobis certum est, ve-
nisse, quia tempora, & modus, & lex noua,
& Christi regnum vbique porrectum, &
omnia congruunt, quæ propheta cecine-
runt. Iudæi venisse negant, & tanquam hi-
antes corui adhuc Messiam suum expe-
ctant. Vt ergo & illos doceret, legem Mo-
saicam, veteresq; ritus, & sacrificia, ac ce-
remonias esse antiquatas, Christo Serua-
tori authoritatem cælestis Pater, mirabili
terræ motu, alijsque prodigijs seuerè con-
firmavit. Ita enim Iudæi calcitrantes erant
capistrandi: qui si frænum morderent, si
contra stimulum tenderent; saltem exem-
plum ad nos instruendos erat transiturum.*

§. XIV.

*Iudæos à templo restaurando terra motu,
alijsq; magnis prodigijs impeditos esse.*

Narrant id complures, ego e Nicephori
historia recēsebo. Iulianus Imperator, qui,
ob desertum Dei vnus, & veræ Ecclesie
cultum, Apostatæ nomen obtinuit, quan-
tus

Niceph.
Callist.
l. 10. hist.

tus quantus, ex imis vnguibus ad verticem summum ex impietate concretus, Iudaicæ superstitionis in tantum promotor, in quantum persecutor Christianorum, Hebræis potestatem fecerat, vt, ex prædicatione Christi dirutū, Hierosolymis, templum à fundamentis denuò extruerent, quo stante, Iudaismus stare videbatur. Iudæi, potestate obtenta, velut perrupto agere torrens, effusi, summo studio, in templi structuram incubuerunt, vt pristinum ritum renouarent, atque cum templo sacrificia Mosaicæ legis restaurarent. Hoc in opere duo acciderunt, quæ ad Christi gloriam illustrandam maximè pertinent. Nam & eius vaticinium ipsi Iudæi impleuerunt, & prodigio ingenti demonstratū est, non esse consilium contra Dominum, quod habeat successum. Siquidem discipulis Christo ostendentibus *edificationes templi, ipse respondens dixit illis. Videtis hæc omnia? Amen dico vobis, non relinquetur hic lapis super lapidem, qui non destruat. Cœpit ea Prophetia fieri, Tito & Vespasiano Hierosolymam affligente; impleta est, Iudæis hoc opus aggressis. Stabant adhuc rudera quædam, & saxa templi etiamnum in funda-*

Eccles.
cap. 32. &
33.

Matth.
24. 1.

fundamentis jacebant, intacta, quia infossa. Hoc solum deerat, ut ne sub terra quidem lapis super lapidem relinqueretur. Iudæi ergo, ut solum penitus repurgarent, omnes veteris structuræ reliquias, ex imis fundamentis, effoderunt. Ita profus, ipsorummet operâ, dirutum est, quod in integrum reponere voluerunt, conatu improbis consueto, qui semper, Sisyphi more, in irritum cadit, juxta illud: *Nisi Dominus edificauerit domum, in vanum laborauerunt, qui edificant eam.* Atque hoc primum est, quo Christi prædictio & gloria fuit illustrata. Accessit & alterum maius. Eruderata erant iam omnia, fossisq; grandibus factis, architectationis initium in procinctu videbatur esse. Statuto igitur die, magnis gaudijs, magnâ frequentia, magna solennitate, conuenerant, ad designati templi locum Iudæi; nimirum, ut primum fundamentum, cum pompa & tripudio jaceretur. O spes humanæ! quàm sæpe fallitis? ô consilia hominum, quoties vobis promittitis, quæ nunquam estis consecutura? ô Principes, quoties palatia magnificè ædificatis, in quibus alij, quàm putatis, habitabunt immò, quæ interrupta relinquetis? Nunquam

audi-

audiuistis, qui dixerint: *Venite, faciamus lateres, & coquamus eos igni: Venite, faciamus nobis ciuitatem & turrim, cuius culmen pertingat ad cælum: & celebremus nomen nostrum?* Nunquid gigantes illi, Pelion Ossæ imponere, & in cælum conscendere cogitantes, abjugassere equos, & ab opere incepto desistere debuerunt? Idem Iudæis contigit. Etenim, cum conuolâssent vndique ad primum templi sui lapidem, cum triumpho, jaciendum, lætitia in luctum, cessit, Deo receptui canente. Nam ecce, dū circumstant, dum inhiant, dum manum machinis applicant, existit repente adeo vehemens terræ motus, vt terribili concussionem, lapides ex ipsis fundamentis eijcerentur, ac, velut tormento acti, magnam stragem ederent, Iudæis, qui vel spectatū venerant, vel ædificium curaturi erant, vndique dissipatis. Quin & publicæ ædes templo viciniore, fluctuante identidem terra, solutæ atque cum impetu collapsæ, quotquot in eis erant, oppresserunt, domicilium in sepulchrum mutantem, antè tumulati, quàm mortui. Qui autem de vestibulis, aut officinis, aut areis effugere voluerunt, eorum quidam semineces jacuere,

cuere; alij cruribus, vel manibus, vel alijs membris, pro eo atque clades ferè quemque comprehendit, repentino casus impetu fuerunt mutilati. Tam graui plaga icti non sapuerunt. Vix enim desierat moueri terra, cum & ipsi quiescere desierunt. Tanta vis est pertinaciæ. Igitur, qui reliquerant, vt, quod tantopere cupiebant, perficerent, simulque, ne Imperatorem architecturam etiam constitutione vrgentem offenderet, opus rursus aggressi, nihil pensi habuerunt, quid prius accidisset. Erant nimirum ex eorum censu, de quibus dici

Isa. 44. 18. poterat: *Nescierunt, neque intellexerunt: oblitum enim sunt, ne videant oculi eorum, & ne intelligant corde suo. Non recogitant in mente sua, neque cognoscunt, neque sentiunt:* quorum non nemo ad eam confessionem adactus

Prou. 23. 35. est, vt diceret: *Verberauerunt me, sed non dolui: traxerunt me, & ego non sensi.* O quam multi reperiuntur tales, qui non habent aures audiendi, quando vel de cathedra, vel de priuata amicitia monentur? immò nec sentiunt, dum vident alios, ob sceleratam vitam, è medio tolli; aut si vel ipsi graui morbo correpti à Deo moneantur. An tales misericordia digni? an non moneantur

rentur à terra absorberi? Certè Iudæi tunc, impedimento tam atroci diuinitus objecto, satis apertè intelligere potuerunt, Deum instituto ab eis operi, Superòsque indignari. Ast illi, quasi ad se nihil pertinerent diuinè admonitiones, denuò admota manu, conati sunt, quod perficere nequuerunt. Cùm enim iterum structuram experirentur, alius ignis ex ipsis fundamentis exiliens, alius de cælo decidens, plures, quàm antea, consumpsit. Sunt qui aiant, iam tum, cùm sacrum locum adirent, flammam illis obuiam, id, quod dictum est, peregrisse. Ignis porrò de cælo jactati tanta fuit vis, vt *mallei, scalpra, ferra, secures, ascie, & quacungq; ad edificationem commoda operarij comportauerant, celeriter in cinerem redigerentur.* Quod tale ac tantum incendium, die integro est grassatum. Itaque Iudæi, maximo correpti pauore, vel inuiti Christum verum Deum esse sunt professi. Miraculum extorsit veritatem; sed perfidiam non vicit. Tam dura enim est ceruix Iudaica, vt etiam, post hanc plagam, non saperent, sed in veteri errore suo contumacissimè perseuerarent. An non terræ hiatu digni erant isti? an non abyssum mererentur,

Kk

bantur,

bantur, qui moueri se non sinebant, vt crederent, Messiam aduenisse; cum vel ipsa terra, in testimonium eius, moueretur? Sed & aliud, quod ad hæc accessit, miraculum eos ad fidem non perduxit, quod prioribus & manifestius fuit, & admirandum magis: Nam proxima nocte, sua sponte, vestes eorum crucis signis, radiorum instar conformatis, sunt con- signate. Ita omnes vestitum, tanquam stellis variëgatum, & lanifica arte atq; solertia distinctum habuere. Quo, illucescente die, viso, eluere & detergere crucis notas conati, nihil egere. Quemadmodum autem crucis nota ineluibiles fuere in vestibus Iudæorum; ita in manibus pedibusque, & latere Christi, vulnerum nunquam delebuntur cicatrices: Videbunt, in quæ transfixerunt; quando videbunt Filium hominis venientem in nubibus celi, cum virtute multa & maiestate. Quem secundum quoque eius Aduentum mortalibus patefacient insoliti tremores. Ibid. v. 29. Cur enim terra non trepidaret, si virtutes calorum commouebuntur? Est itaque terræ motus, etiam quædam futuri iudicij imago, utilis ad timorem Domini ac Iudicis, in peccatoribus excitandum. Cuius iudicij terrorem, vt vel in vmbra delineemus, non pigebit.

Io. 19. 37.

Matth.
24. 30.

Ibid. v. 29.

motus, unde &, cur existant? 515

pigebit huc apponere recentem & luculentam tragœdiam, politiore calamo narratam, quam nec passim, in Germania nostra, scio haberi, & à multis audiui sapius desiderari, diuinæ iræ prouidentiaë que potens exemplum.

C A P V T X I X.

Ex Congeminato Nuntio, de nouo in uniuersa Calabria terra motu, à Iulio Cesare Recupito S. Iesu conscripto, & Neapoli edito 1638. quadam notatu digniora.

REm ita contigisse, ut subijciam, ex Auctoribus fide dignis compertum. Dies intercurrebat Martij mensis vicesimus septimus, qui in sabbatum incidere, nobilem à palmis appellationem sortitum, ne palma sine cadibus forent, mox funestandum. Hora data iam erat prima supra vicesimam, sole ad occasum vergente, quasi luctuosum spectaculum auersaturo: cum terra repente mota Calabriam tum citeriorem, tum ulteriorem, celeberrimi Neapolitani regni Pronincias, quæ concussit, quæ diruit: Messana vrbe finitima è damno non exempta, Neapoli non è metu.

Kk 2 Terra